

Donderdagochtend, 7.50u, station van Haacht.

Oorspronkelijk zouden 14 leerlingen mee op trektocht gaan maar een voetbreuk, een oorontsteking en een keelontsteking beslisten er anders over zodat we nog maar met 11 waren. Al op de eerste trein merkte Soetkin dat de zool van haar linkerschoen wat loszat aan de zijkant. Op de tweede trein was de top van haar zool al niet meer vast en op de derde trein had zowat de halve zool het begeven. De schoen werd dan maar gerepareerd met touw en colsonbandjes. Na de vierde treinrit had de rechterschoen het voorbeeld van de linker gevolgd zodat we na amper 500 meter stappen ook die mochten verstevigen met touw en dan moesten we nog beginnen aan een dag stappen door bossen en velden, bergop en bergaf én in de regen want ditmaal was het weerbericht correct gebleken. De hele dag door werden we geteisterd door regen en een nijldige wind.

Toen we tegen 17.00 u aankwamen op de weide langs de Lesse, waar we zouden kamperen, was iedereen toch wel opgelucht. Behalve de begeleiders. Het kraantje waar we ons noodzakelijke water konden aftappen bleek niet aangesloten te zijn. Na enkele telefoontjes kregen we iemand van de gemeente vast die ons uit de nood kon helpen. Gauw de tenten opzetten dus en hout sprokkelen voor het kampvuur en dan beginnen aan het koken van ons avondmaal. Ondertussen waren enkele vuurmeesters er na veel moeite in geslaagd om van het natte sprokkelhout een knetterend kampvuur te maken. Gelukkig maar want de regen bleef ons gezelschap houden. Het zou tot middernacht duren vooraleer het droog werd. Tegen dan lag zo goed als iedereen al in zijn of haar warme, gezellige tent. Alhoewel, warm? De temperatuur zakte tot tegen het vriespunt en samen met de vochtigheid waren dit niet echt ideale omstandigheden voor een verkwikkende nachtrust.

Gelukkig vond niemand dit echt een probleem zodat 's morgens de vallei al snel gevuld werd met de heerlijke geuren van spek met eieren. Bovendien was het nog steeds niet aan het regenen en dus zat de sfeer opperbest. Helaas waren de zolen nog steeds een losse entiteit in het schoenenverhaal, had iemand het gezelschap gekregen van een blaas van wel 6 centimeter en stonden de kuiten van een deelnemster klaar om elk moment in een kramp te schieten. Het werd al snel duidelijk dat we een alternatieve route moesten verzinnen voor de tweede dag zodat de geblesseerden konden wachten aan het station terwijl de rest nog een extra tochtje maakte.

De terugreis met de trein werd wat verstoord door vertragingen maar echte trekkers malen daar niet om. Met een tevreden gevoel kwamen we iets later dan gepland aan in Haacht en konden we terugblikken op een geslaagde trektocht met een aangename groep.

